

Dolenjske Novice.

Izhajajo 1. in 15. vsacega meseca. Cena jim je za celo l gld., za pol leta 50 kr. — Naročnino sprejema J. Krajec v Novem Mestu, dopise pa uredništvo.

Kdor želi kako oznanilo v „Dolenjske Novice“ natisniti dati, plača za dvostopno petit-vrsto 8 kr. za enkrat, dvakrat 12 kr., trikrat 15 kr.

Gospodarske stvari.

O zavarovanji življenja na kmetih.

Kakor spravi lahko na beraško palico ogenj marsikatero kmetijo, katere poslopja niso zavarovana proti požaru, tako stori lahko to tudi dota. Koliko je kmetiških gospodarjev, kateri nimajo zadolženega gospodarstva, kateri še prav dobro shajajo, tako da sosedje govore: premožni so. Pa glej, tak gospodar ima več otrok, sinov in hčerâ. Kaj se najraje zgodi v družini takrat, ko otroci toliko odrastejo, da prično vsak za-se skrbeti, vsak za-se misliti, kako bi si pripomogel do lastnega kruha, do lastnega ognjišča. Sinovi, ako se ne lotijo kakega rokodelstva, ali sploh kakega družega ne kmetiškega posla, se skušajo kam priženiti. Za to pa potrebujejo še kolikor toliko denarja — dote, kajti samo pridne roke, pošteno obnašanje dandanes navadno ne zadostuje. Kaj bode pa k hiši prinesel? po tem se navadno naprej praša. Ravno taka je pa tudi pri sinovih, kateri se

lotijo kakega rokodelstva, kake obrtnije. Tudi oni se oglasijo, kadar hočejo sami svoji postati, kadar se hočejo rokodelstva ali obrtnije na svojo roko lotiti, pri očetu za — doto. Kaj pa še le hčere? Pri njih pa skorej niti misliti ni, da bi jih kdo brez vse dote vzel, že celo pa ne kmetiški fant. Koliko bo pa imela? Tako praša skorej sleherni kmečki fant, kadar se mu kako dekile snubi.

Denar, denar — ta se hoče najprej imeti! Žalostno, ali vendar resnično; premeniti tega ne moremo.

Kmetiškemu gospodarju poglavitna skrb je toraj, kakor vidimo, kako bode otroke odpravil, to je, kako jim doto preskrbel, ko odrastejo. Ako ima vrhu čistega premoženja še denarja prihranjenega, potem mu je lahka stvar. Denar razdeli, kolikor ga ima premalo se zadolži, češ, — najstareji bo že toliko priženil, da bode to malenkost za mano poplačal. Ali kaj pa, ako nima denarja, ampak le čisto premoženje? Potem pa zadolži premoženje tako, da dobi njegov naslednik le po-

PODLISTEK.

Sodni dan na Pozabljenem.

(Konec.)

Hčerka uboga takoj; toda v veži je tako temno, da nič ne vidi. Odpre vežna vrata, da bi kaj svetlobe notri prišlo, a zunaj ni bilo veliko boljše. Stopi na prosto, da bi pogledala, vlada li drugod tudi tako veselje kakor pri njih; a vse je tiho, vse žedi po gorkih sobah. V tem se jej silno posveti pred očmi. Plaho pogleda kviško, in tri zvezde se naenkrat utrnejo v dolgih žarnih progah. Strahu jej sapa zastane, ker spomnila se je prerokovanja. V tem hipu se utrne še svetlejše vse navskrižem mnogo drugih zvezd ravno njej nad glavo. Misleč, da jej padejo na glavo, sklone se tako zelo, da skoro pade, in strašno zakriči. Pri vseh hišah se začno odpirati okna in vrata, Kofedronovi pa teko ysi zbegani drug čez družega iz sobe gledat, kaj je. V tem skoči v vežo dekile obupno kričeč: „Sodni dan, sodni dan!

Zvezde že padajo z neba!“ Tukaj pa v temi z vso silo trčne s svojim čelom ob čelo malega bratca, ki jej je prvi prihitel na pomoč, da se obema posveti pred očmi in bolešno zavrisneta. Anžek tembolj, ker ni čutil samo bolečine, temveč je odletel s tako silo nazaj, da se je spodtaknil in sedel v škač mrzle vode. Boštjan hoteč se ogniti tej mrzli kopeli, plane ob strani proti vratom. Videč nekaj pred seboj, hoče postaviti v stran, a obe roki pomoli v vrelo kašo, katero zbije s stola, da se skleda ubije, stol prevrne in sam pade čez stol in čez kašo, ki se mu prime po prsih in trebuhu. Bolestno zaječi, a še hujše zavpije, ko se oče deroč za njim izpodtakne nad stolom, ki je noge kviško molel, in ga pohodi. Zaleti se v steno, da si ob njej skoro glavo razbije. Gospodinja pa, ki je zadnja hitela iz sobe, bila je še med sobinimi vrati, ko se je vse to zgodilo. Obupno se je prijela za glavo in z drugimi vred v enomer kričala: „Ojoj, ojoj!“ Hitela je v drugo stran, da bi še ona ne padla, a zadela je s komolcem ob sklednik, ki se je snel s klina, padel na tla,

lovico ali pa še manj čistega, torej istinito lastnega premoženja; ostalo je že last očetovih upnikov. In kadar se hoče tak mlad gospodar ženiti, kako tesno mu gre. Skoraj sleherna vrata dobrih hiš, petičnih deklet, so mu za toliko zaprta, za kolikor je zadolžen. Kaj pa še le, ako gospodar nima več čistega premoženja, ako je vže več ali manj zadolžen, pa pride čas svojim otrokom dote izpoznavati? No, potem pa vsakemu otroku doto le obljubi, ali kakor pravijo izgovori, ki se vknjiži ali intabulira na premoženje. Njegov naslednik v gospodarstvu se pa težavneje oženi, dasi je znabiti posestvo njegovo prav lepo in veliko, kakor v mestu kak uradni sluga, kateri čisto nič ne premore, razven službe. Povsod, kjer pri dobri hiši potrka, povsod se mu zavrne — preveč imaš dolga. Priženiti tak gospodar navadno nič ne more ali vsaj ne toliko, da bi mu bilo istinito pomagano. V dolgeh ostane in naj se še tako trudi potem s sicer pridno pa revno gospodinjo noč in dan, naj ima tudi srečo v gospodarstvu, za koga se trudi v prvi vrsti? Za upnike, katere mu je pustil ranjki oče. Dote so spravile resnično vže marsikatero trdno kmetiško hišo na nič in jo bodo še. To se godi osobito pri bolj ponosnih, recimo raje bolj bahačastih gospodarjih, kateri posebno v dobrih letinah navadno previsoke dote spoznavajo svojim hišo zapuščajočim otrokom, češ. — bo že plačal najstarejši, kateri bo premoženje za meuoj prevzel, saj ima dobra sredstva — miteljne.

Kakor je zavarovanje poslopij proti požaru pravo sredstvo, obvarovati kmetiška gospodarstva pred ubožanjem, da še celo pred popolnem uničenjem, tako je tudi zavarovanje življenja kmetiških otrok in gospodarjev najboljše sredstvo, zabraniti

popobil gospodinjo in seveda tudi vse sklede in lonce, da je bil grozen ropot in polom.

Vse to se je zgodilo v eni minuti. Dočim je tako v Kofedronovi veži vse križem ležalo in vekalo, začel se je tudi zunaj na cesti strašen hrušč in trušč. Eni so vpili: „Zvezde z neba lete!“ drugi: „Turki gredo!“ tretji: „Sodni dan bo!“ Eni so jokali, drugi molili in se križali. Celo oni, ki so bili nekoliko razsodnejši in srčnejši, bili so po tako splošni zmešnjavi vsi zbegani in niso vedeli, kaj bi počeli. Drug drugega so plašili. Čim več zvezd se je naenkrat utrnilo, tem večji hrup je nastal.

V tem prilezejo iz Kofedronove hiše drug za drugim: eden se drži bolj krivo, nego drugi. Gospodar se drži za glavo, Boštjan stresa opečene roke in snaži kašo s svoje obleke, hčerka in Anžek pa vriskata radi buške na čelu, da bi skoro kamen omečila. In ta ubogi Anžek! ta je tudi do cela ves premočen, in to v tej mrzli z mski noči! Pa nikdo se ne spomni, da bi ga peljal v hišo. In

kmetiška gospodarstva pred slabimi nasledki prevelicnih izgovorjenih dot. Brani še posebno pa tudi, da se kmetijska gospodarstva ne razkosavajo, kakor si tudi marsikateri gospodar skuša pomagati, kadar ima svoje otroke od hiše odpraviti. Jedni hčeri dá jedno njivo ali travnik za doto, drugi drugo. Ostalo premoženje razdeli znabiti še med dva sinova, in tako pride, da nastanejo iz velikih gospodarstev majhna, iz majhnih pa kajzerije in sobenkarije — beračije.

Kako blagoslovno je zavarovanje gospodarjevega življenja še le v slučaju, ako ga Bog k sebi vže prej pokliče, kakor so mu otroci dorastli. Kako prav pride ubogi udovi v takem slučaju od zavarovalnice izplačani gotovi denar, brez katerega bi s svojimi nepreskrbljenimi otroci gledala le kaj žalostno prihodnost pred seboj. Na Nemškem so spoznali kmetovalci veliki pomen zavarovanja življenja vže zdavno. Kot posebno pošteno in po ceni zavarovalnico smatrajo tam tako zvano banko za zavarovanje življenja in za prihranitve v Stuttgartu. Nemški se zove ta banka: „Lebensversicherungs- und Ersparnis-Bank“ in Stuttgart. Ves čisti dohodek te banke, katera stoji pod državnim nadzorstvom, pripada zavarovanim. Premoženja ima ta banka 104 milijone. Pač izvrstni nemški kmetijski časnik, kateri na Dunaju izhaja: „Der praktische Landwirth“ priporoča to banko kmetovalcem prav gorko. In ker jednakega domačega zavoda še nimamo, priporočamo jo našim kmetiškim gospodarjem tudi mi. Zastopa jo pa v Ljubljani gospod Makso Veršec, stanujoč na Glavnem Trgu, 9. Gospodarji, obrnite se do tega gospoda, gotovo vam vse potrebno pojasni.

kako neki? V tem hipu namreč privihra iz veže Kofedronka kakor zblaznela ter kriči: „Gorje nam, gorje nam! Pri nas se že hiša podira!“

Nov nepopisljiv hrup nastane na prostem, ko vidijo vsi Kofedronove ponesrečence. Ko pa še ona s takim krikom pridirva med nje, oglasi se naenkrat hripav glas najstarejše vaške ženice: „Gore, padite na nas! Hribi, pokrite nas!“

Kakor od strele zadeti popadajo vsi na zemljo, dvignejo roke in molijo vse navskriž med jokom in stokom.

Nesreča je hotela, da med tem pride v vas vsa zasopena beračica, ki v slovesnem glasu naznani: „Iz Ljubljane je prišel kologrom (telegram), da se bo opolnoči svet podrl.“

Seveda, da je po taki novici iz nova zavreščalo; nekaterim pa je kar glas vzelo. Dobro uro so klečali, molili in jokali vsi Pozabljeni pod milim nebom; nikdo ni čutil hudega mraza. Kako neki? Saj so bili samega strahu vsi trdi.

Zvezde so se pa utrinjale v enomer . . . .

Kaj je novega po avstrijskem cesarstvu?

Novo ministerstvo se je 23. novembra predstavilo državnemu zboru, ki se je ta dan zopet sešel. Ministerski predsednik je razvil svoj program, katerega pa je le levica z veseljem pozdravila; konservativni in celo poljski klub pa sta ostala hladna. Iz tega pač uvidimo, pri čem da smo. Čeprav celo mnogi konservativni listi čez vse mere hvalijo novo ministerstvo, mi Slovenci se ne moremo navduševati zanj. Med ministri je večina liberalna; med njimi sta celo liberalni vodja Plener in grof Wurmbbrand, ki sta našemu narodu posebno gorka, zlasti zadnji, ki je že mnogokrat štajerskim Slovencem iz vse sile nasprotoval kot njih deželni glavar. Niti v národnem, niti v gospodarskem oziru si ne smemo delati prelepkih upov. Sprva nam bodo dali morda še kako obljubo, kmalo pa bo gotovo še obljub zmanjkalo. 24. novembra so slovenski poslanci pretresali sedanjí političní položaj; učinek tega razmišljevanja je bil, da je izmed 13 poslancev izstopilo jih 6 iz konservativnega kluba, 7 pa jih je še v njem ostalo. Isti, ki so izstopili, ustanovili so z dalmatinskimi poslanci nov klub. Ti gospodje so se morda nekoliko prehiteli, ker novi klub je premajhen, da bi mogel kaj doseči. V starem klubu naj bi ostali s svojimi tovariši vsaj še toliko časa, da bi se pokazalo, ima-li novo ministerstvo res kaj volje, da izpolni opravičene slovenske želje in tirjatve. To se gotovo v kratkem pokaže. Ako nas bode hotelo zopet slepiti z medenimi obljubami, katere naj bi naši zastopniki hvaležno v žepih domov nosili in nas ž njimi tešili, ne kaže družega, kakor

Pozabljeni so res popolno pozabili na-se, uverjeni, da dolgo itak ne bodo več živeli.

Bilo je že precej pozno, ko se ojunaci Kozamernik in pravi: „Jaz že dolgo gledam, kako zvezde doli lete, toda ysaka vendar-le ostane na svojem mestu. Kako je neki to?“

Vsi se spogledajo, kakor bi hoteli reči: „Saj je res tako; tudi nam se tako zdi!“ A molčali so menda iz strahu, da bi jih Bog ne kaznoval.

„Sment!“ oglasi se slednjič nekdo. „Prav imaš Jurij, jaz tudi vidim, da so še vse zvezde na nebu, čeprav jih je že veliko doli padlo!“

„Vsaj ne kolni!“ pokara ga ona stara ženica.

„Hémbrana reč!“ zavrne jo oni. „Kaj pa sem hudega rekel?“

Molk nastane. Vsi premišljujejo, kaj bi bilo vse to. Oglasi se beračica, ki je mnogo že po svetu hodila in govorila z vsakovrstnimi ljudmi: „Bog si ga vedi, kaj je to? Enkrat sem govorila z nekim fantom, ki je že v črno šolo hodil. Ta mi je pravil, da so na zvezdah tudi ljudje, Kaj menite?“

da vsi slovenski poslanci vladi pokažejo hrbet in stopijo v opozicijo. Slovenci ne pošljamo zato svojih mož na Dunaj, da bi Plenerju in njegovim ljubimcem „šlep“ nosili. — Pripravlja se nekaka slovanska stranka v zbornici, v kateri bi bili Čehi, Slovenci, Hrvati in Rusini. Poljaki pa še niso zgubili svoje kramarske narave; drže se načela: kdor več plača, ta nas ima! Zato se bratijo sedaj z nemškimi liberalci. Slovanski klub pa je tudi nemogoč v sedanjih razmerah, ker Mladočehi nočejo skupno delovati s Staročehi. S tem so zopet pokazali očitno, da jim ni mar blagor domovine, temveč le lastni žep. Boje se namreč, da bi Staročehi utegnili zopet dobiti ugled in veljavo med narodom. To so križi s takimi „junaškimi“ poslanci, še večji križi pa z zaslepljenimi volilci, ki take može volijo! Vse kaže tako, da edini pripomoček v sedanjem zmešanem, nam ne preprijaznem času je — katoliški centrum. Vanj naj bi vstopili vsi zavedni katoličani bodisi katerekoli narodnosti: Le od takih mož, katere vodijo prava katoliška načela, smemo upati, da bodo pravični vsem narodom, tudi nam Slovencem v vsakem oziru.

Hrvaški ban obhaja meseca decembra desetletnico, odkar opravlja to službo. Nameravajo mu napraviti velike slovesnosti. Čemu vse to, pamenten človek ne vidi, ker zaslug ni nikakih; tem bolje pa vedo to hrvaški izdajice, mažaroni, katerih v Hrvaciji kar mrgoli. Tužna Hrvatska!

Ogrski škofje so se te dni zbrali v posvèt v Budimpešti, da se pogovore, kako jim je nastopiti zoper vladno predlogo o civilnem zakonu. Kardinal Schlauch je izdal temeljito razpravo zoper to predlogo. Žal, dal na Mažarskem ni dovelj

Morebiti pa ti sedaj na nas kamne mečejo? Dokler so kamni blizo njih, se še svetijo, ker so tisti ljudje bolj pobožni; ko pa se nam približajo, pa začrne, da jih ne vidimo več, ker smo tako hudobni. Morebiti bodo sedaj vsi hudobneži na svetu pobiti, da kamni samo na nje lete! Le pazimo, da tudi nas katerega ne zadene!“

„Tvoja bo prava!“ potrdi Kozamernik. „Veste kaj, jaz pravim, da pojdemo varno pod streho, pa tam čujmo, čakajmo in molimo, kaj bo iz tega!“

„Najbolje bo!“ dostavi Kofedron ves utolažen in globoko vzdihne, kakor bi se mu cent težak kamen odvalil od srca.

„Pa res! Pa res je to!“ oglasi se drug za drugim, in že se začno pomikati vsak na svojo stran, ker mraz jim ni nič prizanašal.

Ne bom popisoval, kako so se Kofedronovi zopet v svojo hišo nastanili. Le to povem, da so jokali, ker so bili vsi več ali manj ranjeni. Ošpeta pa je še posebno tarnala, ker so jej bili vsi lonci in vse skledе pobite, pa še tako dobra kaša raz-

Schlauchov. Marsikaj je že zamujenega, kar se ne bo dalo kmalu zboljšati. — Dobro pa je, da so glede civilnega zakona katoličani jedini s pravoslavni. Toda kjer vladajo vzajemno le frasoni, židje in kalvinci, kakor je to na Mažarskem, težko je zmagati. Da tukaj vlada res le ta izvoljena trojica, dokazuje nam zopet najnovejši dogodek. Pred nekaj tedni se je usmrtil podpredsednik ogerske zbornice Bokross, ker so mu prišli na sled, da je poneveril neki baronici mnogo denarja. Sedaj pa se je pokazalo, da je on tudi kriv poloma zavarovalne družbe „Victoria“, pri kateri je mnogo ubožnih ljudi zgubilo svoje težko prihranjene novce, katere so tam naložili. In taki poslanci se ustijo pred volilci, da jim je le za blagor ljudstva!

Kaj je novega po širokem svetu?

18. nov. je umrl v Gradcu bivši **bolgarski knez Aleksander Battenberg**, ki je sedaj služil v avstrijski vojski kot generalmajor. Star je bil še le 36 let. Čeprav so ga Bolgari pred šestimi leti jako neljubeznivo spravili iz dežele, vendar po njem žaluje sedaj vsa dežela. Truplo rajnega so prepeljali v glavno mesto bolgarsko, kjer je bodo položili v tamošnjo grško cerkev. Priljubljen je bil med narodom, ker je l. 1885 tako srečno vodil svojo vojno zoper Srbe.

Na **Francoskem** te dni zopet govore o ministerski krizi. Tako gredo ministri drug za drugim, ko se komaj vsedejo na vladni stol. Predsednik Carnot pa se le dobro drži. Sedem let že vodi republiko. Drugo leto bodo zopet volitve, in kakor se kaže, bo zopet on izvoljen. S tem se republika nehote pretvarja v monarhijo. Fram-

tresena! No, te pač sedaj nobeden ni pogrešal, ker so bili že drugih reči siti; da bi bili vsaj lonci še celi!

Pogovorili so se, da gredo vsi počivat. Le oče je rekel, da hoče bedeti pri oknu celo noč in jih brž poklicati, ko bi se kaj hujšega zgodilo. Pospali so hitro vsi, a v hudih sanjah, katere so sanjali, so se oglašali drug za drugim, da je bilo celo gospodarja groza. On pa je stal trdno pri oknu in molil; le sem ter tje je kaj zaječal, ako se je več zvezd naenkrat utrnilo.

Napočilo je jutro. Žalost je vladala pri Kofedronu, ker vsi so bili prehlajeni. Hčerka in njen bratec sta eelo obležala v postelji. — In pobite črepine, to to!!

Ne mnogo bolje je bilo drugod. Izmed 23 ljudi, ki so tod stanovali, jih je bilo zjutraj 15 hudo prehlajenih; 7 jih je celo moralo ostati v postelji. Najhujše se je pa godilo Anžku; dobil je vročinsko bolezen in le na niti je obviselo njegovo mlado, nedolžno življenje.

soni imajo v vladi še vedno prvo besedo. Iz šol, bolnišnic in drugih dobredelnih naprav siloma iztiravajo katoliške redove, katere nameščajo s svetnimi ljudmi. Zadnji čas so se posvetovali, kako bi postopali zoper one svoje tripične brate, ki svoje otroke pošiljajo v samostanske šole. Framasonska strast ne pozna mej! A redovniške šole morajo vender-le zanesljivo biti, ker jim celo frasoni svoje otroke zaupajo. Slavni vodja katoliške stranke grof de Mun je sklical nedavno delavski shod, katerega se je udležilo več tisoč delavcev. Bog daj, da prošine že skoro krščanski duh francoski narod; potem smemo upati, da se tudi tam obrne na bolje. *Fu. Kammegonia 1860-5 ljubno do 76 n. Jesemce 65. 1879, m. 30. 7. 844 (49 let)*

Piše se nam:

Iz Novega Mesta. — 18. novembra je umrl veleč. gospod kanonik J. Vovk v 74. letu svoje starosti. Pokojni gospod je bil goreč duhoven, ves vnet za svoj stan in blagor svojega bližnjega. Pastiroval je v mladih letih po Gorenjskem, kjer je bil znan kot izvrsten pridigar, poznan kot skrben in neutrudljivi spovednik. Radi bolehnosti je prosil pred 17 leti za kanonikat v Novem Mestu ter ga je tudi dobil. Kakor prej po Gorenjskem tako je bila sedaj daleč okrog znana njegova neutrudljiva delavnost na prižnici in v spovednici. Ali žal, zdravje se mu ni poboljšalo, marveč shujšalo tako, da več let sem vže ni mogel izvrševati nikakega duhovskega opravila — čez dve leti in pol tudi maševal ni več — od marca sem kaj pa zadet od mrtvouda si ni mogel sam popolnoma nič pomagati.

Ali v boleznih tu se je kazala njegova krščanska čednost v najlepši luči: imel je res Jobovo potrpežljivost, angeljsko vdanost v voljo božjo. V največjih mukah se Ti je sladko nasmehnil pa še tožil, da je premalo potrpežljiv. Svoje ljubljence Gospod res tepe na tem svetu, da jih na unem okraši z lepšo

Prve dni po tem dogodku so bili vsi Pozabljeni nenavadno molčeči. Jeli so se sramovati svoje strahopetnosti. Bali so se, da bi se to ne zvedelo drugod; toda ona klepetalasta beračica je hitro razbodbala to čez devet farâ, in seveda v bujni svoji domišljiji tudi povečala in olepšala, vedoč, da jej to prinese marsikak krajcar. Pozabljeni je še danes ne morejo videti te klepetulje!

Največ pa je trpela zaradi vsega tega gosposdičina Maričiračiričica, ki je s svojo „učeno“ knjigo in s svojim krikom isti večer vse to proizročila.

Danes je vse to že pozabljeno. Toda le tega Pozabljeni ne vidijo radi, ako jih kdo vpraša, „kako je bilo sodni dan“.

Meni so vse to odkritosrčno povedali in me vprašali, kaj menim o oni osodepolni knjižici: „Prerokovanje častivrednega patra Ludovika Roka“. Jaz sem jim tudi odkritosrčno povedal, da vse to so le „prazne marnje“, katere si je kak nepošten človek izmislil, da je s tem denar služil. Verovali

krono. Pogreb je bil velikansk — pričal je, kako je mesto spoštovalo pokojnega gospoda kanonika.

19. novembra je napravila, „katoliška družba rokodelskih pomočnikov v Novem Mestu“ predstavo „občinski tepček“ po igri pa je vprozorila tombolo.

Pridni pomočniki so sploh prav dobro igrali, nekateri pa pokazali, da imajo zato res lepe zmožnosti. Največa hvala v tem pa seveda gre gospodu učitelju, ki se ne boji truda, ki je neizogiben pri podučevanju za gledališke predstave. Ljudstva se je kar trlo. Pokazalo se je zopet kakor vže večkrat, da je dvorana istinito premajhna, in kako prav bode, da se bodoče leto poveča. Tudi za tombolo je bilo zanimanje jako živahno. Radi tega je bil gmotni vspeh za društvo jako povoljen — s tombolo in prostovoljnimi darovi mu je došlo nad 70 goldinarjev.

Iz Šent-Jernej. — Kako radi ljudje kaj novega ali zanimivega vidijo, pokazalo se je pri nas v dnevih od 15. do 21. novembra.

Prišel je namreč k nam gospod direktor Anton Rebernak, kateri predstavlja „Kristusovo trpljenje“ v 18 postajah; kakor se to po obljubi godi vsakih 10 let v Oberammergavu na Bavarskem. Mnogo dopisov bilo je vže čitati po raznih slovenskih časnikih od pobožnih ljudi, kateri so se bili vdeležili teh lepih, vzglednih in spodbudljivih vaj gori na Nemškem. Nam, ki smo tako rekoč privezani na dom, ni bilo lahko mogoče v Oberammergau; zadovoljni smo bili s predstavo doma, ki pač ni taka kakor ona na Bavarskem. Povabil je direktor najprvo šolsko mladino, za katero je 15. novembra t. l. bila le za njo predstava. Ponudbo smo radostno sprejeli. Otrok je bilo kar natlačeno, akoravno je bil velik prostor pripravljen za predstavo.

Strmela je šolska mladina, kajti kaj tacega ni še nikoli videla. Da ima pa mladež, še dobro nepokvarjeno srce, kazala je s tem, da je britko jokala, ko so se kazali pretresljivi prizori iz trpljenja Gospodovega, ko so ga vjeli, pribijali, ko se je Juda obesil itd.; učiteljstvo je moralo otročiče miriti, da niso kar skopneli. Nasprotno pa je otrokom veselja žarel obraz, ko je Jezus častitljivo od mrtvih vstal.

so mi in mi izročili knjižico, katero sem potem vpričo vseh sežgal. Žalosten nasledek vsega tega pa je ta, da Pozabljeni še danes nimajo veselja do čitanja, češ, kar je tiskanega, to je vse zlagano. Lani je prišel vendar en iztis Mohorjevih knjig med nje. Te so jim pa jako ugajale; upam, da se v kratkem sprijaznijo vsi s knjigami, ker znajo sedaj že precej čitati.

Ne vem, kaj bodo rekli, ko zvedo, da je njih „sodni dan“ prišel v „cajtenge“. Ako jim kak hudomušen človek tega navlaš ne pove, ne bodo zvedeli otem, ker niti ne vedo, da so na svetu kake „Dolenjske Novice“. No, če tudi zvedo! Saj vem, kaj bo! Malo se bodo namrdnili, potem se bodo pa drug drugemu smejali, in še imenitno se jim bo zdelo, da celo „cajtenge“ o njih pišejo. Poslej bodo morda vsaj rajše verovali, da tudi bukve kaj resničnega povedo! Meni tudi ne bodo zamerili — to dobro vem, — ker pričani so, da sem še vedno njih stari zvesti, časih tudi nekoliko hudomušni prijatelj T. P.

Godba, prej le žalostna, je sedaj veselo igrala, kolikor je zamogla, ko je instrument zelo razglašen in disharmoniran; le bolj za predstavo trpljenja primeren. — Predstavljali so dobro, bolje kakor bi pričakovali od tacihi potujočih igralcev; prehitro nam je minulo. Predstavljala se je tudi zadnja večerja, beg v Egipet, in vdrugič Kristusovo trpljenje“. Prav mnogo ljudstva je vsaki večer hodilo gledat zanimive predstave.

Zahteval je gospod direktor od vsacega otroka po 5 kr. Ker pa šolska mladina nima veliko denarja, in ga raje dá za potrebne šolske reči, so plačali za predstavo nekaj visokorod. baronica Leonora Borsch, grajščakinja v Pleterjah in nje blaga sestra Milka Borsch, potem gospod župnik Anton Fetich pl. Frankheim, g. Sever, ostanek je pa plačal g. Jožef Poljanec, župan in še nekateri drugi, katerim bodi tem potom najtoplejša hvala in zahvala izrečena, in še v daljno naklonjenost priporočena naša šolska mladina. Jan. Saje.

Iz Stopič, dné 27. nov. 1893. — „Dol. Novice“, ki so tudi v Ameriki zelo razširjene, prinesle so vže marsiktere vrstice, ki javno pričajo o blagih sreih naših naseljencev. Njim na čast in zahvalo bodi zaznamovan zopet jeden tak plemenit čin. Prošnji skrbnega ključarja Gor. Težkovske cerkve odzvala se je blaga Helena Jankel s tem, da mu je 20. okt. t. l. poslala za ondoto podružnico lepo, nepričakovano svoto 122 gld, ktere je, kakor sama piše, z veliko težavo, a vendar zadovoljno nabrala v čast božjo in sv. Ane. — Znamenito in pomenljivo je, da se razun domačih župljanov in sosednih rojakov mej darovalci nahajajo tudi imena iz Primorskega, Dalmacije in Poljskega. Ta vzajemnost je vsekako lep spomenik slovenske darežljivosti, a — kar je več vredno — slovenske vernosti.

Onim domačinom, ktere Amerika še vedno mika, v svarilo še te-le besede, posnete iz pisma: „Tu v daljni Ameriki zdihovaje premišljujemo svoj dragi kraj, svojo rojstno dolino; a zastonj nam je zdihovati po ljubi domovini in nam ni mogoče domov priti, ker naš krvavo zasluženi denar nam leži na banki zaprt. Radi bi precej izgubili, da bi se le v domovino vrnili — za teh par ur ki nam jih je še na svetu odločenih; zakaj zdravje se nas le malo drži, in marsikdo bo moral prej iti pod zemljo zaradi tukajšnjega trdega dela.“ In zopet: „Iz naprošenega denarja naj se beró dve sv. maši — opravljene bodo I. adventni teden — v čast Stopiški M. B., da bi vsem nam sprosila ljubo zdravje, da bi mogli delati in služiti in se zopet — domov povrniti“. Rojaki! spoznajte, kako ljubo doma, kdor ga ima!

Iz Dubice bosanske, dné 25. novembra 1893. — Po dolgem prestanku moram zopet kaj zaostalih novic pisati. Najprej spregovorim nekaj o letini, ktera pa ni bila tako dobra, kot preteklo leto. Z nobenim pridelkom se poljedelci ne hvalijo; žito je bilo lahkega zrna. Koruza, glavni tukajšni pridelek, je v kljub gorki jeseni le slabo zorila, čeravno so jo brali še le sredi oktobra; precenitev desetine je ovirala branje; zato pa ljudje niso mogli ozimne posejati, ker je bil november skorej vedno le čmeren; vže 9. smo dobili sneg in potem je sledil dež in te dni gre zopet kakor v januarju. Bati se je zgodnje zime, da bo klaje manjkalo, ker sena se je dosti malo dobilo. Vbogi kmetje-tlačani hudo tožijo nad tretjino in desetino; da tako visoko cenijo pridelke, da jim ostane komaj

polovica pridelanega blaga. Žito je pa strašno dober kup; pšenica se je prodajala po 1 glđ. 20 kr. mernik. Ne splača se sejati, ker so delavci dragi, s hrano 50—60 kr. brez hrane pa 80 in še čez, pa še težko jih je dobiti. Sladkorna pesa se je dobro obnesla, kdor jo ni sejal, se je kesal. Došlo je zanjo nekaj tisoč glđ. v Dubovico. Najbolje se torej še ta splačuje.

Prošla jesen ni bila za nas nič kaj prijetna; imeli smo „izjemno stanje“ — hujske kakor v zlati Pragi, pa se nismo smeli nikamor pritožiti, niti se je smelo kaj govoriti, ker nisi bil varen da ne prideš v brezplačno stanovanje — pod ključ.

Styar je bila sitna. Ker nobeden ni smel, ko se je mrak naredil iz hiše stopiti, ne po noči potovati, ne peti, še luči ne imeti. Pri vsaki hiši je bil na visokem drogu privezan koš slame, ako bi bila sila da se je zažgala v znamenje, da je nevarnost; bilo je pa tudi rabote; dosti kmetov je moralo orožnike, katerih se je bilo silno pomnožilo, sem ter tje le zastoj voziti.

Vseh teh muk in strahu so bili krivi neki iz Srbije pritepeni rojeni Bosanci, lopovi ali hajduki. Bilo jih je 5 dobro oboroženih. Za prvega harambaša je bilo razpisano tisoč glđ., za druge po pet sto glđ. kdor bi jih vjel. Pa nikdo ni mogel teh lepih novcev zaslužiti; vtekli so, ko so videli da ne morejo nič opraviti. Mislili so nahujskati kmete, da iztirajo „desetarje“ in špahijske, da se tako oprostite tlačanstva. Bilo je res dosti strahu, da se vname upor, ali kake zmešnjave. Energično postopanje oblasti je hitro djalo vse v strah, ali vendar je zavolj tega nekaj ljudi zaprtih v Banjaluki, ki so se s hajduki pajdašili. Eden seljak je bil od orožnikov ubit, ker je po noči hodil okoli, iskajoč konje. Dosti drugih je bilo tepenih; oni, ki so razglašeni, da so uzmoviči, so morali vsaki večer priti počivat k orožniški kasarni, bilo jih je pri nekateri po 20 teh trpinov.

Razven teh nevšečnosti smo imeli tudi vesele dneve; 10. sept. so presytili naš biskup. o. Marjan Markovič delili zakrament sv. birme. Birmancev je bilo največ Hrvatov, še celo starih ljudi. Hrvatom na čast omenim, da so presv. biskupa lepo prišli sém v Bosno sprejet in počastit. Najlepše so se obnesli vrli ognjegasci, ktere je preč. biskup lepo zahvalil. Drugo nedeljo je domači gospod župnik blagoslovil pred cerkvijo postavljeno sv. razpelo. Znamenje našega odrešenja, katero se je javno postavilo v našem versko mešanem kraju. Nekaterim je na poti, težko gledajo; celo pravoslavnim ni prav. Pa zaukazati ne morejo, da bi se odpravilo.

To jesen smo dobili novega upravitelja kotarske izpostave, rodom Čeha, pravičnega moža, kateri si je kmalo pridobil spoštovanje ljudi. Nekterim pa je nagodil — dobro. Več parov mladih ljudi in to naše vere, živelo je vže več let vkup brez zakona, brez spolnovanja verskih dolžnosti. Nobeden opomin dušnega pastirja ni pomagal nič; dokler jih novi upravitelj ni razločil, poslavši neveste vsako na svoj dom, nepoštene ženine pa pod ključ.

V. B.

Domače vesti.

(Narodna čitalnica Novomeška) ima svoj letošnji občni zbor v soboto dné 16. decembra v čitalničnih prostorih.

(Kmetijska bralnica v Novem Mestu) bode zanaprej odprta vsako nedeljo od 8. do 10. ure dopoldne. To nedeljo priredi kmetijska podruž-

nica v bralnici shod kmetovalcev, pri katerem se bodo pogovorile važne kmetijske zadeve, kakor je brati zadej v vabilu. Ker je vstop brezplačen in vsakemu prost, pričakujemo obilne udeležbe.

(Vabilo na Miklavžev večer), ki ga priredi „Dolenjski Sokol“ v „Narodnem domu“ dné 5. decembra ob 7. uri zvečer. Vstopnina za obitelji 40 kr.; za posamezne 20 kr. Čisti dohodek namenjen je revnim šolskim otrokom. Darila, ki se bodo delila na Miklavžev večer, naj se blagovolijo dné 5. t. m. poslati čitalničnemu slugi v „Narodni dom“ v zavitkih z napisanim naslovom, komu so namenjena. K obilni udeležbi uljudno vabi Odbor.

(Znižane vozne cene na dolenski železnici.) Od dne 28. novembra so za les, ki se pošilja po južnej železnici v Trst te-le cene: iz Dobropolja se bode plačevalo za vagon lesa 10.000 kilogr. 43 glđ. Iz Velikih Lašič 43 glđ. 90 kr. Iz Orteneka 45 glđ. 30 kr., iz Ribnice 46 glđ. 30 kr., iz Kočevja 56 glđ. 30 kr.

(Bolnišnica usmiljenih bratov v Kandiji) se bode slovesno blagoslovila 8. decembra. Želelo se je pač, da bi se to zgodilo vže poprej, ali različni zadržki so zabranjevali. — Posebno pa je bila odločilna želja, da se te slovesnosti vdeleži kolikor možno tudi ljudstvo, da se je ta blagoslov odložil na Marijin praznik imenovani dan. V. č. gospod provincial dojde 6. decembra, nekaj bratov vže poprej. Kolavdacija, potrjenje od vlade, da je zgradba pripravna za bolnike, pride gotovo brž potem — vsaj je vse pripravljeno — potem bodo pa gospodje brž lahko pričeli svoje človekoljubno delovanje; kajti precej po izrečenem potrjenju se bodo sprejemali bolniki. Za sedaj bode pač število še jako omejeno, ker bode premalo prostora, dokler se ne prizida še novo poslopje. — Radi tega povemo vže danes nekatere pogoje, na ktere je paziti, ako bode želel kedo biti sprejet v bolnišnico. Prvi pogoj je, da se vselej poprej popraša, je-li mogoče, da je kedo sprejet. Kako sitno bi bilo za predstojništvo, še bolj pa za bolnika, ako bi prišel od daleč, pa radi pomanjkanja prostora ne dobil sprejetja. Drugič je potrebno spričevalo od zdravnika, kakovo bolezen ima kedo, ker se neozdravljivi ne bodo sprejemali, za te je le hiralnica. Tretjič župnijski in županijski urad naj podpišeta natančen nacijonale, to je, zapisano bode ime in priimek, starost in vera dotičnega, rojstni kraj in pa kamo je pristojen. — Ob tej priliki izreka predstojništvo usmiljenih bratov svojo najtoplejšo zahvalo blagorodnim gospem in gospicam, ki so preskrbele in darovale bolnišnici mnogo ukuhanega sadja. Blage dobrotnice so sledeče gospe: Grdešič, Vojska, Pauser, Ogoreutz, Rozina-Skaberné, Gustin; gospici Mechora Beti in Leinmüller. Vsegamogočni povrni njim pa tudi vsem drugim dobrotnikom, ki so kakor in karkoli darovali za uboge trpine — bolnike!

(Družba sv. Cirila in Metoda) med nami Slovenci jako lepo napreduje. Z največim veseljem zapisujemo to, ker je družba istinito koristna in prepotrebna. Otroke naše nam odtujaše Nemeč, Lah in Mažar — jemlje jim besedo materno in z njo le prepogosto tudi versko prepričanje katoliško. Žalostna skušinja priča, da kedor zataji materni jezik in se krasi s pavovim perjem tuje govorice, takov neznačajnež tudi malo ceni prvo svetinjo, katero smo prejeli tako rekoč z maternim mlekom — versko prepričanje. Glejte, družba sv. bratov Cirila in Metoda pa ima prelep namen tu pomagati. Zida in podpira nam-

reč slovenske šole v krajih, kjer jih nimajo Slovenci in morajo njihovi otroci obiskavati tuje laške ali nemške. V teh šolah se podučuje v pravem krščanskem duhu v jeziku domačem. Kedo ne bi sprevidel, koliko korist torej podaja tako društvo nam Slovence. Toplo družbo priporočamo vsem, ki zmorejo dati podporo. Ako si ne pomagamo sami, nam drugi ne bodo pomagali. V spodbudo k plemenitemu delu bomo naveli v današnjem listu splošen pregled vseh podružnic, družbenikov, šolskih zavodov in učencev začetkom meseca oktobra 1893, ker nam žal za natančno poročilo v malem listu manjka prostora. — Po vseh deželah je torej: Pokroviteljev 120, Ustanovnikov 1032, Letnikov 6187, Podpornikov 3729, skupaj 11.068. — Društveni zavodi štejejo začetkom šolskega leta 1893/4 upisanih otrok: Čveterorazrednica pri sv. Jakobu v Trstu 305; čveterorazrednica „Sloge“ 300; otroški vrteci: v Celji 41, pri sv. Jakobu v Trstu 80, v Rojanu 70, na Greti 50, v Pevmi 58, v Ločniku 35, v Podgori 95, „Sloge“ v ulici sv. Klare-Gorica 66, v Barzellini 45. Vkup 1145.

(Izvoz jajec.) Od 1. januarija do konca sept. se je iz Avstrije v Nemčijo izvozilo 328.500 meterskih centov jajec. Ni čudo, da so pri nas tako draga!

(Prepoved) izvažati krmo iz Avstrije se je preklicala 10. nov. Od 15. novembra sem se smejo zopet prodajati krmila zvanj meje našega cesarstva. Pa kaj nam koristi, ko bomo za dom komaj imeli dosti — zlasti še, ako ne odide sneg, da dobimo nastilja — listja; kajti sicer bodo morali naši posestniki nastiljati s slamo in drugim, kar bi sicer tako potrebovali za zimsko krmljenje.

(Zima je tu.) Nekateri ljudje po našej domovini — zlasti bolj priprosti na kmetih pa tudi po mestih — so zaprli svoje hiše, zabili okna, ter tu in tam še celo žaganja natresli zanje, da se celo zimo ne bodo več odprla. Ako stopiš v tako sobo, ti šine v nos neprijeten, zopern zrak, da ti preti dihanje ustaviti. Kako nespametni so taki ljudje! Zapirajo, češ, da bodo imeli bolj gorško, da bodo prihranili kurila! Tak zrak je spriden, je nečist. Le čist, zdrav zrak pa se da lahko ogreti. Zato zračite sobe! Kjer biva v majhnih prostorih veliko ljudi skupaj, tamo bi se morala okna vsako uro za pet minut odpreti, navadno stanovanje pa prezračiti vsaj enkrat, še bolje pa dvakrat vsaki dan. Ubogajte, ako hočete zdravje ohraniti sebi in drugim!

Razne vesti.

* (Goveja kuga) je na Hrvatskem in v Slavoniji popolnoma prenehala; zato se sme od doli k nam dobivati govejo živino.

* (Slučaj?) V Marijni cerkvi v Bohumu je neki socijalni demokrat iz Hamburga poškodoval z dletom podobo Izveličarjevo na zvonu in sicer na glavi, na boku in kolenih. Kmalo potem je bogokletnik pal z odra ter se močno ranil na glavi, na boku in kolenih — kakor je poškodoval podobo.

* (Pismo iz vic). Soseba na Dolenjskem sta se dolgo tožila. Slednjič je zgubil eden vse, obsojen je plačati še vse stroške. Upanja ni več. Ali glejte, vice so prišle v pomoč. Pravdar, ki je tožbo dobil, najde pismo na pragu svoje hiše; prebere in glejte čudo! Žena umrla pred 17. leti, piše možu, naj vendar pusti krivico, ter poyrne vse, kar je krivično po tožbi od njega pridobil. Čudno, čudno, pravi mož, 17 let

mi ni nič pisala — sedaj pa. — Ne, odgovori šaljivec, prej smo imeli navadno pošto, komaj pa je prišla v oskrbovanje c. kr. države, je pismo iz vic vže tukaj. To se vidi, kako hitro dela država!

* (Krvav zločin v Betlehemu). Na sv. kraju, kjer je bil rojen naš izveličar se je neki turški vojak ustavljal narediti prostor katoliške procesiji. Pater frančiškan ga je hotel venkaj odvesti, ali zlobnež je ustrelil dvakrat z revolverjem, a ne zadel; s tretjim strelom pa je ubil frančiškana Deodata s četrtem in petim pa je ranil o. Rafaela in dva brata. Ruski konzul je hotel morilca oprostiti, a ni šlo. Brezbožnež je Dalmatinec, po imenu Jurič. Odvesti so ga hoteli v Avstrijo, da bi bil tu obsojen, a v Aleksandriji jo je popihal. — No, na Turškem je vse mogoče!

VABILO

k shodu kmetovalcev,

katerega priredi

kmetijska podružnica v Novem Mestu

v nedeljo dne 3. decembra t. l. ob 9. uri dopoldne v kmetijski bralnici,

pri katerem se bode razpravljalo:

- 1) o letošni vinski letini in o sredstvih, s katerimi bi bilo vzdržati vinograde za naprej rodovitne,
- 2) o mejnih pravdah,
- 3) o sleparijah pri živinski kupčiji,
- 4) o koristi hranilnic sploh, in o bodočem delokrogu novomeške hranilnice,
- 5) raznoterosti.

K obilni udeležbi vabi za odbor:

(258—2)

V. Rohrmann.

ZAHVALA.

Helena Jankelj iz Gotne vasi nabrala je v Ameriki mej ondotnimi Slovenci 122 gld. za podružnico sv. Ane na Gorenji Težkivodi. Za ta plemeniti čin izrekajo najiskrenejšo zahvalo

Jakob Porenta m. p.,
župnik.

Primož Gazvoda m. p.,
Janez Brkopec m. p.,
cerkvena ključarja.

STOPIČE, dné 11. novembra 1893.

V Pleterski grajščini pri Št. Jerneju

je na prodaj

130 veder namočenih češpelj.

Ravno tam dobi službo z novim letom

kočijaž

z mesečno plačo 8 gld., hrano pri grajskem oskrbniku in vsaki dan pol litra vina. Oglasiti se je pri grajskem oskrbništvu. (265)

Hiša v vrtom, njivo in vinogradom je na prodaj v Sajenicah pri Čateži, pošta Trebnje. — Več pové Štibernik ali učitelj. (263—1)

Posestvo na lepem kraju,

v vasi tik glavne ceste in tekoče vode, se t a k o j proda za 1400 gld. — Več se izvé pismeno ali ustmeno pri lastnici Jeri Supančič, posestnici na Bistrici pošta Št. Rupert na Dolenjskem. (264—1)

V Ameriko

se pride iz Ljubljane v Nju-Jork skozi Basel, Pariz, Havre v najmanjših dneh za 106 gold. Na ladijo se vstopi vsako saboto v Havru, iz Basela se odhaja vsaki četrtek. — Kedor želi tudi potovati, naj se obrne na Zwischenbarta v Basel (Schweiz). (166—9)

Oskrbništvo grada Impolca (Neustein) pošta Radna na Kranjskem, žel. post. Sevnica na Štajerskem, prodaja

amerikanske trte.

a) vkoreninčene trte:

Riparia selectionée	á gld. 20.—
Solonis	á gld. 30.—
York Madeira	á gld. 15.—

b) Ključe:

Riparia selectionée Ia, premer 8—15m/m	á gld. 10.—
" " IIa, " 6—8m/m	á " 8.—
" " IIIa, " 4—6m/m	á " 6.—
Solonis Ia, á gld. 15.—, IIa, á gld. 13.—, IIIa, á gld. 11.—	
York Madeira á gld. 5.—	

Cena velja za tisoč komadov z zavojem vred na postaji Sevnica.

Naročila se že sedaj sprejemajo.

Izvrstni jabolčnik

(jabolčni mošt) 100 litrov 7 gld. (232—4)

Na prodaj je iz proste roke
lepo in veliko posestvo.

Isto ima velike njive, mnogo boršta, štiri sadne vrte, dva vinograde in veliko poslopja. Kupna cena 5.500 gld., od katerih bi bilo treba le 2.000 plačati, drugo bi lahko na posestvu ostalo. To posestvo je ležeče pol ure hoda od Mokronoga in dve uri od nove železnične proge, ter je lepo na ravnem in skupno ležeče (arondirano), zatorej bi bilo priporočati tudi takim gospodarjem, ki sedaj nimajo svojega zemljišča tako skupno, ali pa so brez hoste in vinograda. — Na prodaj je tudi nekaj letošnjih pridelkov: 40 vedrov dobrega mošta, 50 mernikov pšenice, 30 mernikov ječmena, 30 mernikov ovs, 10 mernikov prosa, veliko jabolčnik, suhega sadja in orehov. Več pove

Martin Meteljko

na Brezovici pri sv. Ani pošta Mokronog.

200 veder namočenih češpelj

je na prodaj po nizki ceni v gradu Bajnofu.

Na prodaj je iz proste roke

saden vrt in njiva

mej kolodvorom in Bršlinom pri glavni cesti. Prostor je prav pripraven za zidanje. Meri 4504 □m. — □m. á 20 kr. Več pové Anton Šali v Bršlinu.

Mesnica v Toplicah

se dá takoj v najem. Več pové gospa

Ljudmila Milic.

(239—3)

v Ljubljani, Stari Trg št. 19.

Otvorjenje prodajalnice.

Čast mi je, najljubneje naznaniti, da sem otvoril trgovino s suknom in manufakturnim blagom pod tvrdko

F. S. Murgelj

na Ljubljanski cesti, št. 39 v Weissovi hiši.

Moje najskrbneje prizadevanje bode, s strogo realno postrežbo, samo dobrim blagom in nizkimi cenami, steči si blago naklonjenost svojih velespoštovanih kupovalcev, katero si bom trudil vedno ohraniti. V ugodni nadeji prav živahnega poseta, beležim

z velespoštovanjem

(227—4)

F. S. Murgelj.

Novo Mesto, dne 10. oktobra 1893.

V najem se odda zavoljo smrti tukajšnjega edinega ključarja,

ključarnica s stanovanjem

vred. Mesto in okolica nema sedaj ključarja. — Kje, pove lastnik

(263)

Ivan Tomić v Kostanjevici.

Zanesljivim osebam,

ki so zmožne pisave, ponuja se z novim letom 1894 pri velikem, jako razširjenem zavodu dober zaslužek.

Vprašanja pošiljajo naj se v zaprtih pismih z napisom „zanesljivost“ uredništvu tega lista 259—1)

Tri do štiri tisoč forintov

je oddati na posodo. Zahteva se, da se zavaruje na prvo mesto. Posodijo se tudi manjše svote proti pupilarni varnosti. — Kje, pove vredništvo „Dol. Nov.“

Stanovanje v Kandiji,

obstoječe iz treh, oziroma štirih sob in enega kabineta, se odda odda od 1. decembra 1893, oziroma 1. februarja 1894 dalje.

(264—1)

Fran Kastelic.

Pozor gosp. mlinarji!

Frišna in fina

svilnata in volnena sita

dobivajo se po jako nizki ceni pri

(256—2)

F. S. Murgelj-u

v Novem Mestu.